

bør gaa i den Retning, at man giver Ejerne noget større Myndighed. Jeg er ganske klar over, at man ikke kan undvære en Lovbestemmelse, der forhindrer Lejeaager, men det, jeg ønsker indført, er saadanne Bestemmelser, som giver Ejeren Ret til at skaffe sig af med ubehagelige Lejere, naar det af en eller anden Grund er ønskeligt for ham, og der med dette Ønske ikke er forbundet noget Ønske om at skaffe sig en forøget Lejeindtægt. Det er et simpelt Retfærdighedskrav, som ganske sikkert ogsaa vil sejre i Løbet af denne Samling. Men et andet Moment virker mindst lige saa stærkt, og det er hele Usikkerheden overfor det fremtidige Prisniveau. Derfor tror jeg, det vilde være klogt, om man undersøgte Mulighederne for at skabe en Slags Assurance mod denne Usikkerhed. Jeg tror, det vilde være klogt af Staten at anvende nogle af de Millioner, som gives ud paa saa mange forskellige Omraader, til at skabe en Slags Assurancefond, hvor en Husejer kunde tegne Assurance mod fremtidig Lejedgang indenfor et begrænset Aaremaal. Hvorledes man vil tilvejebringe denne Fond, er et Spørgsmaal, som der kunde forhandles om. Men hvis man ad den Vej kunde i nogen Grad ophæve Usikkerheden, vilde man have gjort noget væsentligt for at faa Byggeriet i Gang. De udmærkede Byggehaandværkere kunde ogsaa gøre deres ved at vise sig en Smule imødekommende overfor Byggeforetagender og ikke opføre sig saaledes, som de Gang paa Gang har gjort, og navnlig burde de give Afkald paa det fuldkommen kinesiske Æske-system, der hersker ogsaa indenfor disse Fag.

Med Hensyn til Industrien vil jeg, idet jeg understreger, at de følgende Bemærkninger staar ganske for min egen Regning, sige, at den Hovedbetragtning, der efter min Mening bør anlægges paa dette Spørgsmaal, er den, at Industrien her i Landet er nødvendig i den Forstand, at Landbruget ikke kan optage de arbejdsløse, vi har, og at vi ikke kan henvise dem til Udvandring. Raabet om, at man skal lægge Bedrifterne om, nytter ikke noget, naar det fra deres Side, som har Forstand derpaa, siges, at Bedrifterne kan ikke lægges om med saa kort Varsel, som det her drejer sig om. Det næste Hovedpunkt er, at en Industri kan ikke ligge stille. Det er populært ude blandt Landboerne at sige: Ja Industrimanden kan jo blot dreje Nøglen om i Fabrikken og gaa hjem til sin flotte Villa, og sætte sig til at vente, indtil det hele falder i Orden. Han har det godt, og ham er der ingen Grund til at gøre noget for. Den Slags Ting lyder godt ude paa Landet, men det er ikke

rigtigt, thi en Industri, der har ligget stille i et Par Aar, har mistet sine Markeder og har set sine Arbejdere drage andre Steder hen og sine Funktionærer splittes for alle Vinde, og naar den begynder at arbejde igen, er det ikke den gamle Industri, der fortsættes, men saa er det en ny Industri, der skal opbygges. Og erkender man først, at Industrien ikke kan undværes og ikke kan ligge stille, og gaar man ud fra, at det er rigtigt, hvad Industrien siger: Vi kan ikke arbejde for Tiden, saa er der ikke andet at gøre end at spørge: Hvad koster det at faa den i Gang og, hvis Samfundet kan overkomme den Pris, saa at betale den. Og den bør betales, ikke af Kærlighed til Industriens Ledere eller til dens Arbejdere og ikke ud fra Betragtninger og Overvejelser om, hvorvidt de fortjener denne Støtte eller ikke fortjener den, men ganske simpelt ud fra den nøgterne Betragtning, at vi kan ikke undvære den. Selv om man har aldrig saa lidt Sympati for den — jeg taler ikke ud fra mit eget Standpunkt, men ud fra en tænkt Modstanders Standpunkt —, kan man ikke undvære den, og saa maa man betale den Pris, som kræves for at holde den i Gang.

Saa siger man, at man vil ikke spørre Prisleddet ude. Herpaa skal jeg svare med et Citat af en engelsk Minister. Han sagde, da disse Spørgsmaal var til Forhandling: „Den øjeblikkelige Prisbillighed vil blive købt dyrt ved den hjemlige Industris Ødelæggelse og ved Landets fremtidige Afhængighed af Udlandet“. Det er netop det, der er Kærnen deri, at Udlandet sælger ikke billigt til os for vore smukke Øjnes Skyld, men det sælger billigt i Øjeblikket for at erobre dette Marked, og er Markedet først erobret, vil det blive udnyttet, saaledes som et udenlandsk Marked kan udnyttes.

Man taler om Mellemandernes store Avance. Der er ingen af os, som ikke kan nævne Eksempler paa, at en eller anden Mellemand tager for høj en Avance. Men jeg maa dog pege paa, at Listen over Fallitter viser, at der er mange af Mellemanderne, der sidder og hugger i det og har ondt ved at klare sig. Og nu ligger Priserne jo saaledes, at disse Folk, som sidder haardt i det og har ondt ved at klare sig, er dem, der stritter imod, naar man forsøger at sætte Priserne ned, og de andre, som sidder bedre i det, har en god Fortjeneste paa den Pris, hvormed den lille Mand og den nye Mand lige akkurat kan klare sig. Men der er Grund til at sige til Mellemanderne: Lyt til, hvad der siges her i denne Sal, hvad der er blevet sagt bl. a. i Dag af en Venstremand: at den eneste Vej til at sikre sig at faa Varer til